

METRONOM CORNEL CHIRIAC

Trei cuvinte ce-au definit o generație

...Mereu vom avea ceva de spus.. Cărțile de istorie uită că undeva în lumea noastră a fost un adevărat profesor. Cui îi mai pasă?! Sigur, doar nouă, atâți cât am rămas... (cineva)

METRONOM

La mijlocul anilor 60 la Chișinău se auzise de o formație britanică care făcea multă zarvă în Occident - The Beatles. Scutul de fier însă era impenetrabil. Astfel ne mulțumeam doar cu rupturi de informații bizare care circulau printre tineri.

Într-o zi de mai a anului 70 prietenul meu Emil îmi spune: "dacă vrei să ascuți BEATLES pune radioul pe 31, unde scurte. E o emisiune. Se numește Metronom.

În acea seară la 18.15 am ascultat primul meu Metronom transmis de undeva de departe, de la München. Printre fadinguri, zgomote și bruiaje specifice undelor scurte, răzbătea vocea caldă a celui care a fost un monument al muzicii progresive, neuitatul și eternul CORNEL CHIRIAC. Mesajul său de libertate adresat către tot tineretul din Estul comunist făcea cât sute de emisiuni televizate, cât toată lumina învățăturii acumulată până atunci. Îl ascultam zilnic. Era oxigenul nostru de fiecare zi. Metronomul ne-a transferat într-o altă dimensiune a vieții. Depășind cu greu bruijul celor trei turnuri ale KGB-ului de pe colina Pușkin am început

să aflăm adevarul despre libertate. Am simțit că am devenit mai maturi, că avem punctul nostru de vedere asupra așezării lucrurilor în societate. Involuntar, alături de sute de mii de tineri din România și alte țări ale Europei de Est am devenit și noi europeni- parte integrantă a fenomenului Metronom.

Ora 18.15 devenise reper al zilei. Indiferent de situație, la această oră eram în genunchi în fața radioului cu urechea la difuzor și magnetofonul inclus. La șapte și jumătate seara eram deja pe Brod împărtaşind noutățile muzicale cu colegii.

"Brodul" (de la Broadway) era o porțiune de stradă pe Bulevardul Lenin între intersecțiile Pușkin și Kotovski unde în fiecare seară se aduna tineret hippie de alde noi, toți dichisiți, cu blugi, cu părul lung și nelipsitele discuri subsoară. Acolo era zona noastră de libertate. Cred eram fericiți.

Am fost martori ai marii erupții muzicale începute de Beatles și Woodstock, preluată mai târziu de inegalabilele grupuri rock de la începutul anilor 70. Nici o confuzie nu avea loc - din primul acord auzit numeam negreșit grupul, piesa și LP-ul. Fiecare formație avea sound-ul său inconfundabil. Așa cum

s-a cântat în anii 69-75 nu a cântat nimeni până atunci. Era epoca de aur ce a coincis cu frageda noastră tinerețe. Muzica transmisă de Cornel a devenit expresia vieții noastre în acei ani.

Amintiri...

Prin 1971 rutele de avion spre Cahul s-au cam rărit, așa că la bunica plecam cu autobuzul. În primăvara aceluia an părinții mi-au cumpărat un magnetofon Yauza-5. Mașină puternică pe timpurile celea, dar foarte grea la cărat. La sfârșitul lui mai am luat magnetofonul și am plecat la Cahul. În provincie Europa Liberă nu se brua. Aveam libertatea să imprim emisiunile lui Cornel cât mă ținea inima. Bunica nu înțelegea ce fac. Era fericită că nu mă ocup de prostii. Eram adâncit în lumea muzicii lui Cornel documentându-mă cu meticulozitate.

Prin august la Cahul a venit și tata. Vede el că stau cu urechea la radio și cu magnetofonul alături.

- Lasă mai ocupația asta, că o să intrăm în belea cu toții din cauza ta - îmi zicea el.

- A-și lăsa-o eu, dar nu mă lasă ea pe mine. La timpul acela să pierd o emisiune Metronom

echivala cu un mare rău pe care
mi-l făceam cu mâna mea. NU
POT!

- Măi Costică - îi zicea el
prietenului său Domnul
Constantin Reabțov, unul din
cei mai notorii reprezentanți ai
intellectualității noastre de la
Sudul Moldovei - zii măi să nu mai
asculte postul ăsta de Radio...
Nenea Costică zâmbea în pragul
casei. La un moment dat îl aud
zicându-i tatei: "Lasă-l
măi loane, că nu face lucru rău. De
unde să afle el adevărul".

Se făcea că în acel an la Cahul
ajunsese linia ferată. A fost
construită o gară mică și în una
din zilele din mijlocul lui august
era programată inaugurarea gării.
Tata îmi zice- mergem împreună.
Eu m-am înnegrit. La 18.15 era
programat Metronomul. Cornel
Chiriac prezenta noul L.P. al
formației Deep Purple "Fire Ball"
abia lansat pe piață.

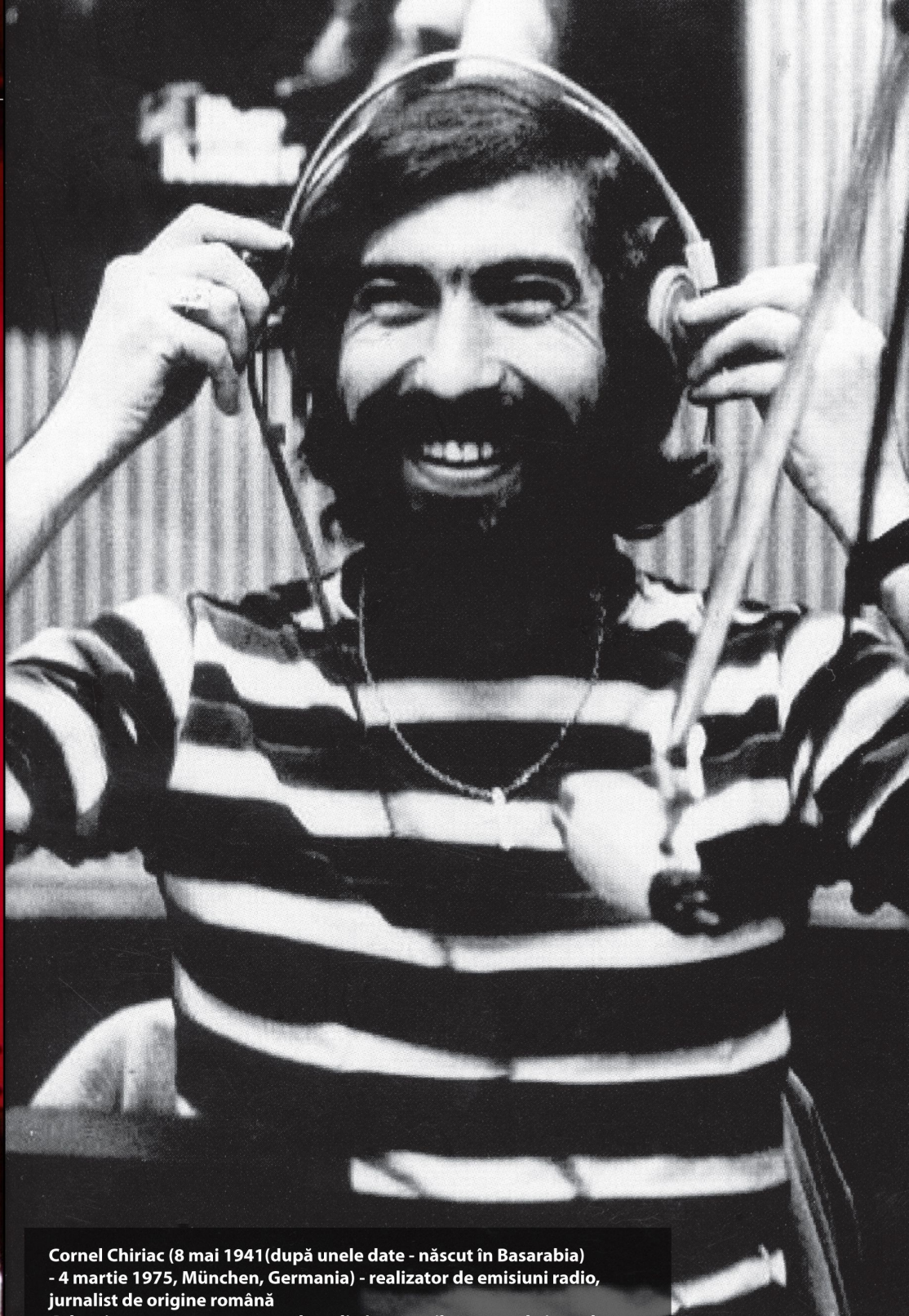
-Nu merg am- zis încet.

-Cum așa?!- s-a indignat tata

-Vrei să mă faci de rușine? Un
asemenea eveniment. Toți vin
cu flori. Vin și rudele noastre,
prieteni - (eveniment ce să mai
vorbim).

Am înțeles că nu exista la acel
moment persoană în tot Cahulul
care să fi știut ce înseamnă
Deep Purple. Mi-am pregătit
magnetofonul, am potrivit radioul
exact la stație, le-am stins și am
ieșit tăcut împleticind picioarele
în urma tatei. Gara era în cealaltă
parte a orașului și ne-a luat mai
bine de o oră pe drum. Ajunși la
fața locului văzusem multă lume
bună. Tata dădea binețe cu unul,
cu altul. Arăta spre mine cât de
mare am crescut. Eu zâmbeam
trist uitându-mă pe furiș la ceas,
suferind consumarea fiecărui
minut. Mai aveam vre-o 30 min.
până la 18.15. La un moment
dat prinsem o clipă în care tata
intrase în discuție cu cineva.

M-am dat încet cu fundul înapoi
printre lume, m-am întors și am
 luat-o la fugă spre casă direct pe
calea ferată. Aveam de alergat
vre-o 6-7 kilometri. A dracului
treabă-casa bunicăi era cocoțată
tocmai sus pe deal. Pe ultima sută
de metri am simțit că mor. Nu-mi
mai ajungea nici aer, nici puteri
să înfrunt dealul. Mi-am adunat
forțele și am intrat că un vârtej
în casă. Am apăsat concomitent
clapele radioului nostru vechi
OCTAVA și a magnetofonului.
Secunde în care aparatele

**Cornel Chiriac (8 mai 1941 (după unele date - născut în Basarabia)
- 4 martie 1975, München, Germania) - realizator de emisiuni radio,
jurnalist de origine română**

**Cel mai cunoscut comentator de radio în genurile pop, rock, jazz al
anilor '60; inițiază și susține emisiunea Metronom la postul național
de radio, în colaborare cu Geo Limbășanu. În epocă emisiunea are
un număr foarte mare de ascultători, datorită calității deosebite a
prezentării și informațiilor la zi dintr-un gen neagreat de oficialități.
Chiriac scrie în presă, se implică în organizarea și mediatizarea
Festivalului Național de Jazz de la Ploiești. Are un rol determinant în
lansarea națională a grupului Phoenix. În 1969 părăsește țara, reluând
emisiunea Metronom la postul de radio Europa Liberă din München.
La 4 martie 1975 este înjunghiat lângă mașina sa, într-o parcare din
München.**

© BBC
Bob Dylan

Alice Cooper

BURN

Deep Purple

The DOORS

se încălzeau mi-au părut o veșnicie. În sfârșit la 18.15 am auzit semnalul: "Aici Radio Europa Liberă - Metronom". "Bună seara dragi prieteni" a rostit vocea atât de dragă a lui Cornel. "Astăzi ascultăm noul L.P. al formației britanice Deep Purple - "Fire Ball". Difuzorul a erupt. Într-un ritm, infernal și divin în același timp Ian Pace a lovit în tobe. Mugetul chitarei lui Ritchie Blackmore a fost schimbat de vocea lui Gilan "The golden light about you Show me where you're from..." Doamne, ce vremuri! 35 de ani au trecut de atunci nu le pot uita ...

Sandu Osadenco Chisinau
membru al cornel-chiriac@
yahoogroups.com

Cențiu Ban

membru al cornel-chiriac@
yahoogroups.com

Cornel Chiriac a fost un fenomen cosmic. A ars ca o stea și a căzut ca o stea. A fost un om care mi-a marcat puternic tinerețea. Datorită lui Cornel, am aflat de "jazz" pe când era la Radio București! Pe atunci Cornel avea puțin peste 20 de ani. Este incredibil ce cultură muzicală reușise să acumuleze. În 1967 tot la Radio București apăruse "Metronom '67", emisiune de muzică rock și pop. Emisiunea asta mi-a descoperit muzica pop.

Aici am auzit formația "Sideral Modal Quartet", apoi Phoenix, cu Mony Bordeianu, Roșu și Negru cu Liviu Tudan. În același timp descopeream Beatles în adevărata lor lumină. Era perioada în care se părea că există o oarecare libertate culturală autentică, după moartea lui Dej și preluarea puterii de către Ceaușescu. Însă era ceva înșelător. Cornel știa că trebuie să se grăbească și încerca cu ardoare să promoveze valori muzicale autentice. Destinele culturii însă rămaseseră în mâna acelorași culturnici semianalfabeți, care au reușit să-și dea seama ce se întâmpla. Emisiunea nu a rezistat prea mult. Cornel a dispărut de la microfon. S-a așternut tăcerea. Dar peste un an și ceva a venit fantastica primăvară a anului 1969. Un coleg de liceu mi-a șoptit "ascultă la ora 5 Europa Liberă"! Când l-am auzit din nou pe Cornel nu-mi venea să cred. Începând din acea zi și până pe data de 4 martie 1975, marea mea grijă era să nu pierd emisiunile lui Cornel. În primăvara 1970, cam când se despărteau cei de la Beatles, iar misiunea Apollo 13 eșua, în noaptea de sâmbătă spre duminică cele cinci secții ale Europei Libere (română, bulgară, maghiară, cehoslovacă și poloneză) se interconectau și cei 5 realizatori muzicali prezentau în comun (fiecare în limba lui)

5 ore de muzică pop și jazz de la ora 1 la 6 dimineața. Era ceva nemaipomenit.

În studenție, deși stăteam la cămin, aveam un mic radio cu cască cu care reușeam să-l ascult destul de bine. În București, unde eram student, audiția era totuși mai proastă. Așa că delectarea mare se producea în vacanțe, la casa părintească într-o comună de munte din jud. Sibiu unde audiția era aproape perfectă. În martie 1975, în ziua de 5 eram la casa părintească. Afară era viscol și un frig grozav. Nu pot să exprim ce am simțit când am auzit vocea gătuită a D-nei Ioana Măgură anunțând asasinarea lui Cornel. Știrea a căzut ca un trăsnet. Doar cu câțiva ani înaintea, când îmi pierdusem tatăl am mai simțit așa ceva. Totuși atunci mă resemnam, acum eram plin de revoltă și cred că l-aș fi ucis cu mâna mea pe cel care îmi ucisese prietenul.

Cornel Chiriac a murit la 33 de ani, oare cui i s-a mai întâmplat să moară la vârsta asta ?!

JOHNNY RĂDUCANU

"Mr. Jazz of Romania"

Știu bine cum a plecat Cornel Chiriac. A luat de la radio o hârtie în care se zicea că: "suntem de acord ca tovarășul Cornel Chiriac să participe în Cehoslovacia la..."

Johnny Răducanu

una din sindrofiile astea... Era la radio un tip-tovarășul Oană și el ia dat lui Cornel o hârtie pe care scria cu cerneală "suntem de acord să plece la Bratislava la..." o adunare de asta de radiodifuziune din țările comuniste. El era apreciat de foarte multă lume din Europa. Avea 400 de minute pe săptămână de jazz. Nimeni nu avea așa ceva. El era ceva de necrezut. Toată lumea asculta noaptea emisiunile lui la Radio-București. Îl întrebam- ce naiba mă băgați noaptea la emisiuni. "Muzica dumitale e pentru somnambuli" îmi răspundea. Era vorba de intelectualii care nu dorm noaptea. Deci, a luat hârtia aia și în atelierul lui Sică Băloiu, mare grafician (și grafolog-apropo), au exersat o noapte întreagă pentru următoarele cuvinte "și Austria"- adaugate în spatele cuvântului Bratislava. Domnilor vă spun asta a fost adevărul. Ce trist! Ce nebulie rară! A plecat cu hârtia aia obținând viza respectivă. Avea un magnetofon "UHER" nou. Era o invenție grozavă. I-am zis atunci: "Cornele nu pleca cu magnetofonul pentru că o să-l plătească maică-ta. Când ajungi la Viena o să vezi o săgeată pe care scrie "Free Europe"/"Free Europe", "Free Europe"... Urmărești-o și ajungi într-o pivniță. Acolo faci următorul lucru: trănesteți pașaportul. Atât. Aștepți să-ți dea niște bani și să te ducă în azil. Așa a făcut Cornel și ca să vezi cum e viața: Eram la KÖLN în anul ăla în care el era în lagăr și eu fiind bun prieten cu Mircea Crișean (comentator secția română la Radio Europa Liberă), Mircea era și el ușchit din România, mi-a zis el- uite e unul în lagăr, îl cheamă Cornel Chiriac îl cunoști? Am zis, sigur că-l cunosc. A avut Cornel noroc de mine că le-am zis celor de la Europa Liberă că e un băiat harnic. A fost o personalitate. A făcut un lucru mare pentru jazz. Eu sunt mereu afectat de Cornel pentru că era întotdeauna atât de util pe cât era de dilliman (dilliman știți ce înseamnă?) El avea o dilimăneală constructivă. Părinții lui erau activiști de partid, amândoi - niște tâmpiți. Eu i-am cunoscut. Habar n-avea Doamna aia ce copil a avut. El picta- avea o cameră a lui. Un perete întreg era cu Louis Armstrong. Făcea niște reviste de mână. Am avut și eu două de la el. Nu știu cine mi le-a furat. Era un fan pe adevăratelea și era un foarte mare român. Erau colegi care-l atenționau pe

Noël Bernard (director al secției române a postului de radio Europa Liberă în anii 70)- "ce-i cu mitocănia asta? Îl lăsați să ție așa ce dorește- "căinele de Ceaușescu" etc, ce era la gura lui, ceva așa... M-a enervat și pe mine acest lucru și am spus "Domnu Bernard, nu puteți să-l mai potoliți așa... e prea vulgar". La care Noël: "noi angajăm un ziarist, iar el ia microfonul și face ce vrea". L-am iubit deși mi-a făcut o mulțime de puștisme din astea. El când se îmbăta nu mai știa..., avea un efect alcoolul la el foarte bizar nu mai cunoștea pe nimeni știi..

ANDREI VOICULESCU

redactor muzical la Radio Europa Liberă.

L-am cunoscut pe Cornel. De abia debutase la Radio București cu Metronomul și făcea un ciclu despre "Beatles" și "Rolling Stones". Eu aveam pe timpul ăla o colecție impunătoare de discuri. El m-a contactat. Făceam schimburi de discuri. Prin 69 Cornel a scăpat și a ajuns la Europa Liberă. Eu am ajuns în 74 la Dusseldorf. Timp de câteva luni de zile mi se oferea să lucrez în discotecă. Cornel venea dintr-o lume mai sofisticată a muzicii, eu veneam din partea ei comercială. I-am scris lui Cornel la Munchen, dacă ar avea nevoie de mine. Într-o dimineață apăruse în presa germană un titlu: "Un discjockey român asasinat de securitatea română în Munchen". Era vorba de cineva pe care nu-l cunoșteam. În momentul acela vă spun sincer, m-am speriat și m-am ascuns. La circa patru săptămâni după acest incident îmi luasem gândul să mai lucrez vre-o dată la Radio Europa Liberă. Într-o dimineață pe la 8.30 am primit un telefon acasă. Sunt Valeriu Pop de la Europa Liberă. Când am auzit Europa Liberă am închis telefonul. Figura s-a repetat vre-o cinci zile la rând și în următoarea dimineață când a sunat din nou telefonul am auzit: "...sunt Noël Bernard de la radio Europa Liberă, Domnul Voiculescu, nu închideți telefonul vreau să vorbesc cu Dumneavoastră". L-am rugat - dă-mi un număr de telefon și te sun eu pe Dumneata. Am dat imediat telefon la informații. Mi s-a confirmat că era numărul de telefon de la Europa Liberă. Am vorbit cu Noël Bernard care m-a rugat să ajung în două zile la Munchen și să vin să avem discuții. Bineînțeles m-a luat de la gară. Există senzația că noi, cei care ne-

5 martie 2005. Clubul "Prometheus" din București. Serata comemorativă "Blânda insurecție a lui Cornel Chiriac".

Foto: Sandu Osadenco

Florian Pittiş

Ducu Bertzi

am ocupat de muzică, suntem un fel de copii handicapați, rămași ușor în urmă. Că ne ocupăm de lucruri neserioase. Ce faceți voi acolo, îmi spunea cineva- voi întoarceți discurile de pe o față pe alta. Noël Bernard însă știa impactul pe care-l avea muzica asupra unui public ascultător ținut în întuneric.

Numai cei ce au trecut prin exil pot să înțeleagă prin ce am trecut noi. Este o perioadă de început, de euforie, vine alta în care îți vine să iei câmpii. Ești departe de cei pe care i-ai cunoscut, ești într-o lume nouă, Germania fiind o lume destul de neprimitoare. Și implicit ai acel feeling de singurătate. Cornel avea un remediu. Lui Cornel îi plăcea băutura. Însă în ultimii doi ani de zile, el devenise un om echilibrat trebuie s-o spun. Își făcuse propria casă. Stătea puțin mai în afara Munchenului, nu în buricul târgului după cum se obișnuștea la noi. Leșea din când în când seara și se ducea prin discotecă. A ieșit seara într-o astfel de discotecă după care a ajuns în Altstadt- un cartier în care sunt plasate majoritatea localurilor de muzică, pizzerii etc., deschise până noaptea târziu. Și într-o asemenea pizzerie a intrat. Îl cunoșteau barmenul și proprietarul. La un moment dat în această pizzerie a ajuns și acel tânăr Mario Grop de vre-o 16 ani care avea deja cazier - o condamnare cu suspendare și care la acel moment era în grija unui lucrător social. Aici vine ironia soartei și durerea. Acest lucrător social avea un obicei. Când copiii, care erau în îngrijirea sa se purtau bine, el le făcea câte un cadou. Acestui copil, Mario Grop, cu două zile înainte de tragicul eveniment, el ia făcut cadou două pumnale marocane de alea lungi, drepte cu lama în stea. Rezultatul acestei educații libertine s-a văzut mai târziu. Acest puști îl întâlnește în seara respectivă pe Cornel Chiriac într-o cârciumă. Se cunoșteau, și îi spune- Cornel mi-e foame. Cornel i-a comandat o pizza și un pahar de vin roșu. La un moment dat Cornel are o altercație cu barmenul care îi spune- plătește, dă-mi banii pentru că te știu, pe urmă te faci "cuc" și nu mai plătești. Cornel a făcut o imprudență. A scos

din buzunar niște bani pe care îi luase în după amiaza respectivă pentru a achita o instalație stereofonică pe care o luase în rate. Astfel ia arătat un teanc de bani barmanului. După care fiind conștient că a făcut o trăsnaie a ieșit din bar spre toaleta în care era un telefon public și a sunat-o pe Astița (Doamna Ast era una din tehnicienele noastre de sunet) explicându-i situația. Rezultatul a fost că Cornel a împărțit acele 1100 de mărci în trei buzunare diferite. După miezul nopții a ieșit. Avea un Mercedes vechi și a dat să plece acasă. Acest puști ia spus- Cornel du-mă și pe mine acasă. Astfel l-a dirijat spre o parte rezidențială a München-ului. Cornel a oprit mașina. Acest băiat ia pus un pumnal în gât și unul în stomac și ia cerut banii. Se pare Cornel a făcut o mișcare greșită a dus mâna la spate și acest puști nenorocit, în momentul ăla l-a înjunghiat de șapte ori. A fost condamnat la șapte ani pușcărie. După două zile din momentul în care a ieșit a comis un viol deosebit de grav și dacă Dumnezeu ține cu noi, cred la acest moment e tot în pușcărie.

„Cerbul de Aur”

Ca producător, Cornel a sprijinit în special formațiile Phoenix și Sideral. A realizat importante înregistrări cu Phoenix în studioul Radio și i-a promovat în diferite ocazii. În 1969 a întreprins demersuri pentru a-i aduce la Festivalul de la Brașov, reușind să-i includă în program. Între timp membrii Phoenix fuseseră cazați la Hotelul Nord din București pentru a fi în vizorul cenzurii. În timpul desfășurării festivalului, Chiriac s-a întors de la Brașov cu vestea proastă a anulării concertului, dar s-a reîntors în speranța rezolvării problemei în extremis. Nereușind să convingă organizatorii, ca protest, s-a închis în camera sa de hotel și a dat foc la draperii. Personalul hotelului și pompierii au spart ușa pentru a stinge incendiul, iar Cornel Chiriac a dispărut în învălmășeală, având la el doar benzile grupului Phoenix.

Alex Vasiliu

Profesor, jurnalist în media scrisă și audio-vizuală,

Florian Pittiș, Lucian Ștefănescu și Andrei Voiculescu.

Popularitatea lui Cornel Chiriac se datorează emisiunii "Metronom", difuzată la Radio București începând cu 10 iulie 1967. A fost o bombă pentru tinerii interesați de muzica pop-rock. De atunci, postul național de radio emitea știri despre grupuri de muzică "beat", despre Jimi Hendrix și Bob Dylan, despre Rolling Stones și Wilson Pickett, etc. despre topuri. A fost un succes nebun. În țară au apărut cluburi "Metronom" Asta s-a întâmplat în mai puțin de doi ani: 1967-1968! Grupurile românești Sideral și Phoenix au fost ajutate enorm de Cornel Chiriac să înregistreze la radio, să apară în concert. Invazia Cehoslovaciei din august 1968 i-a grăbit plecarea. În prealabil, a mai dat dovadă de curaj de două ori. A difuzat la radio Balada lui Mircea Florian despre cinci lupi mici și unul mai mare, care au atacat o stână, la fel și piesa "Back in the USSR" înregistrată de Beatles puțin timp după tragedia din 21 august 1968. Ca pedeapsă, gazda celor două proteste muzicale, emisiunea "Metronom", a fost eliminată din programele Radiodifuziunii. Cu revolta și amarul în suflet, Cornel Chiriac a plecat din țară. Tot bagajul lui erau benzile cu înregistrările grupului Phoenix. A urmat perioada cea mai prolifică și mai importantă din viața lui, petrecută în Germania Federală ca realizator al emisiunilor muzicale, în principal "Metronom", "Jazz a la quarte" și "Jazz Magazin" (1969-1975).

Noël Bernard

25.11.1926 - 23.12.1981 fost director al Secției române la Radio Europa Liberă.

L-am întâlnit pe Cornel Chiriac pentru prima oară în primăvara lui 1969. Era la scurt timp după invazia Cehoslovaciei. Cumva, Cornel reușise să iasă din România și să ajungă în Austria. Cineva mi-a spus că în lagărul de refugiați de la Kreiskirchen de lângă Viena se afla un tânăr muzician român foarte talentat, care făcuse emisiuni muzicale la Radio București și care era un as în domeniul muzicii moderne. Am intrat în legătură cu el și am aranjat să ne întâlnim la Salzburg. Cornel nu avea încă hâtiile de refugiat care i-ar fi permis să călătorească în RFG. Îmi aduc aminte ca astăzi de ziua în care ne-am întâlnit într-un frumos și vechi hotel de pe malurile Salzarlui, un râu pitoresc care traversează orașul lui Mozart. M-a întâmpinat un băiat tânăr, pe vremea aceea avea 25 sau 26 de ani, puțin hippy ca înfățișare, dar evident inteligent, plin de candoare și simpatie. Conversația n-a durat prea mult. Mi-a povestit despre greutățile pe care le întâmpinase la Radio București, despre felul cum emisiunile lui erau cenzurate. Mi-a spus că tolerase toate acestea nu fără momente de răzvrătire fiindcă spera, împreună cu mulți alții pe vremea aceea, că lucrurile se vor îndrepta treptat. Invazia

Cehoslovaciei, înăbușirea Primăverii de la Praga îi zdrobise toate speranțele. Hotărâse să plece cu orice chip din România. M-am înțeles cu el să vină să lucreze la noi la Radio. Mă felicitam că făcusem o achiziție bună, că umplusem o lacună în programele noastre, fără să bănuiesc pe vremea aceea pe cât de strălucită avea să se dovedească. După completarea formalităților, a venit la noi la München la sfârșitul lui mai 1969. Curând după aceea, undele hertziene purtau spre România și în lumea largă unul dintre cele mai bune programe din lume de muzică populară modernă. La început, Cornel a simțit nevoia să-și reverse năduful și, folosind un limbaj nu prea elegant, s-a răfuit cu cei care nu-l lăsaseră să-și facă meseria la el acasă, care îl siliseră să o apuce pe drumul pribegiei. N-ar fi trebuit poate să-l las să o facă. Cel puțin nu în stilul acela. Dar nu am vrut ca acest tânăr de o sensibilitate cu totul deosebită să aibă impresia că a fugit de o cenzură în România ca să dea de o altă cenzură aici la München. Încetul cu încetul și-a dat seama că nu politica, ci muzica era menirea, vocația lui. Într-o perioadă scurtă, a devenit idolul unei mari părți a tineretului din țară. Dar nu numai din România. Primele scrisori din Cehoslovacia, Ungaria, Bulgaria, Olanda, Anglia, Italia și din multe alte țări. Tineri care nu înțelegeau o boabă românească erau entuziasmați de muzica pe care o prezenta. Cornel nu se putea împăca cu gândul că sute de mii, dacă nu milioane de tineri din România îl adorau, în timp ce aici, la München era un oarecare. Încerca să găsească un surrogat. Aduna la el acasă pe cine vrei și pe cine nu vrei încercând să aprindă un mic foc de căldură și prietenie care să înlocuiască flacăra de dor care ardea în el după Dumneavoastră, cei care-l ascultați și admirați. Pierdea zilele și multe nopți într-o continuă căutare, sfâșiat de o neliniște care nu se astâmpăra. Câteodată își găsea refugiu într-o sticlă de vin. În profesiunea lui, Cornel era un model de conștiinciozitate. Nimeni nu pune mai multă pasiune în munca lui decât el. Programele lui erau rezultatul unui studiu intens al avalanșei de discuri noi care-l copleșeau în fiecare săptămână.

În seara de 4 martie, Cornel a fost apucat din nou de acel val de neliniște despre care vă vorbeam la început. A înregistrat la radio o serie de programe și pe la 7 seara a ieșit în oraș. Muncise mult pregătind muzica pentru o premieră mondială a unei piese de Mrajek pe care Vlad Mugur o pune în scenă la Teatrul Municipal din Constanța. Și-a vizitat pe rând toți prietenii apropiați, a trecut printr-o serie întreagă de localuri, unele ținute de români, localuri pe care le frecventa mai des. Nu mult înainte de miezul nopții, s-a întâlnit într-un local cu tânărul Mario Gropp în vârstă de 17 ani și a băut un pahar cu vin împreună cu el într-un local din Schwabing, cartierul artistic al München-ului. A ieșit din local împreună cu Mario Gropp aproape de miezul nopții. Scurt timp după ora 1 noaptea, o studentă care se ducea acasă l-a descoperit înjunghiat în piept, zăcând mort lângă Mercedes-ul lui, parcat într-un colț al orașului. Din portofelul lui lipseau o mie și ceva de mărci pe care le ridicase de la bancă în aceeași zi. Așa s-a terminat scurtă și strălucită traiectorie lumească a cometei Chiriac, stinsă cu mult înainte de vreme. Închei acest program închinat amintirii lui Cornel, transmitând cele mai sincere condoleanțe mamei și familiei lui, cât și Dv., care, ca și noi, sunt siguri, că nu-l veți uita niciodată.

FLORIAN Moțu PITTIȘ

A existat o simpatie între mine și Cornel. Am stat de vorbă cu plăcere ori de câte ori ne-am întâlnit. Am avut însă ocazia doar o singură dată să bem o bere împreună, asta doar cu câteva zile înainte de a pleca el. A fost la Ateneul tineretului. Grupul de tineri din care făceam parte pe atunci era deosebit de exclusivist și vehement. Pentru noi tot ce era la radio București era "câh". Era un certificat de proastă creștere, de prostie incomensurabilă să fii dat la radio București. Din cauza asta, în acea perioadă pentru noi Creedence Clearwater Revival și Bee Gees nu existau. De ce? Întotdeauna ne-am întrebat ce au ei atât de idiot și de tâmpit încât să fie acceptați deăștea și să fie dați la Radio București, atâta vreme cât Beatles, Hendrix, Cream, Jannis Joplin nu erau

Florian Pittiș

dați. Și totuși a existat o lumină care s-a numit Metronom. Da, asta o ascultam. O ascultam și chiar ni se tăiau picioarele. În acea perioadă de care vă vorbesc, întradevăr era o deschidere. Vă vine să credeți că la două săptămâni după ce a apărut în lume, am putut asculta integral la radio București, datorită lui Cornel Chiriac- Led Zeppelin. La două săptămâni, deci țineam pasul, eram contemporani. Era un lucru uimitor pentru noi. De aici apără simpatia noastră pentru Cornel Chiriac. Eu am rămas uimit pur și simplu de capacitatea lui de sinteză. Beatles încă existau, nu se despartiseră. Și el a reușit să sintetizeze activitatea Beatles, să analizeze ce însemnau ei, extraordinar, într-o emisiune de 45 de minute. Eu am îndrăznit să fac un serial "nici o zi fără Beatles" la 40 de ani distanță de la 1962, de la primele lor înregistrări. De atunci în fiecare zi ofer câte 10 min de Beatles. Și tot nu sunt în stare să fac ceia ce a făcut el în 45 de minute. Am realizat 1000 de episoade până acum. Noi am avut imensă șansă să parcurgem viața noastră de la vârsta înțelegerii, de la 13

ani, când s-a născut celebrul "Rock around the clock", actul de naștere a muzicii rock'n'roll, la trup cu Beatles și la creier cu Dylan. Exact cum trebuia să-au întâmpnat toate etapele astea. Și bineînțeles că eram atrași de muzica asta. Ne era dragă. O simțeam. Datorită lui Cornel Chiriac și emisiunii Metronom am dobândit conștiința politică a lucrurilor care zăceau în noi. El ne-a deschis ochii și am înțeles că această muzică are adâncime, are semnificație înseamnă protest. Părul lung a însemnat declarația noastră de independență, iar muzica rock esperanto-ul acestei generații.

Sandu Osadccenco

